

NỮ TU CỨU SỐNG MẸ TRẺ VÀ BÀO THAI TRONG DẠ

... Kính thưa Cha Chủ Nhiệm

Con có tên gọi, có cuộc sống, có niềm vui và giờ đây con thật hạnh phúc. Sở dĩ con được như vậy là nhờ cách đây rất lâu, một Nữ Tu đã nhìn thẳng vào đôi mắt Mẹ con với cái nhìn của chính Đức Chúa GIÊSU KITÔ. Nữ Tu đo lường tất cả thảm họa cuộc đời Mẹ con và ngăn chặn kịp thời không cho nỗi tuyệt vọng rơi vào hố thẳm quyên sinh. Vào chính giây phút con thuyên sắp chìm Mẹ con gặp được trái tim quảng đại nhân lành nhờ đó giúp cho đời con nảy lộc trở hoa.

Giờ đây con sống, Mẹ con cũng sống và hạnh phúc, cho con và cho Mẹ con. Con nói thế vì con muốn nhấn mạnh với Cha rằng: "Mẹ con quả thật là một vị thánh!" Mẹ con chấp nhận nghèo khổ và vượt thắng bao nỗi buồn phiền, vì con. Mẹ con sống Đức Tin và truyền đạt cho con sự khôn ngoan, ơn thánh Kitô, ơn thánh tác động nơi chiều sâu chứ không hời hợt bên ngoài!

Phép lạ cuộc đời con được ghi lại trong bức thư Mẹ con viết cho Cha và đăng trên tuần báo Gia Đình Kitô, cách đây 22 năm. Nhưng lần này, chính con viết cho Cha để bày tỏ lòng biết ơn sâu xa của con. Chính cuộc đời hạnh phúc của con là bản trường ca tri ân hùng hồn nhất. Con xin hân hoan báo tin cho Cha cùng toàn thể độc giả "Gia Đình Kitô" biết:

- Hôn lễ chúng con sẽ cử hành vào Chúa Nhật II Phục Sinh năm 1996.

Hôn phu con và con, chúng con mong muốn rằng lễ thành hôn không chỉ là "buổi lễ long trọng" nhưng phải trở thành cuộc sống hôn nhân đích thực, sống đúng như Đức Chúa GIÊSU KITÔ muốn, với sức mạnh ơn thánh Ngài ban và giống như Mẹ con đã dạy cho con. Cả hai chúng con muốn trở nên một, cùng sống, cùng yêu thương và kính trọng nhau mọi ngày suốt đời chúng con. Chính với ý hướng này mà con xin Cha chúc lành và cầu nguyện cho chúng con.

Ký tên: Cristiana Lenti.

Trên đây là lá thư đưa con. Sau đây là bức thư của Bà Mẹ - trên tuần báo Gia Đình Kitô - nhưng cách đó 22 năm.

Câu chuyện cuộc đời con thật ly kỳ: một thiếu nữ quá ngây thơ tin ở bạn trai đến độ chuốc hại vào thân! Thế nhưng, những gì con sắp kể cho Cha nghe mới thật diệu kỳ. Vào một chiều oi bức tháng 8, con mang thai được 4 tháng, bào thai vẫn luôn sống trong con, mặc dầu đã nhiều lần con tìm cách trục nó ra khỏi con. Sau cùng, con quyết định chấm dứt cuộc đời của cả 2 mẹ con.

Buổi chiều hôm ấy, con từ bãi biển trở về, tâm thần bấn loạn và thân xác rã rời vì cuộc cãi vã với chàng trai, người Cha của bào thai con mang trong dạ. Chàng cương quyết không nhận trách nhiệm đối với đứa con. Con buồn quá và định đâm đầu vào một trong những chiếc xe đang chạy bon bon trên đường. Bỗng một phụ nữ trẻ tuổi kéo mạnh tay con và dắt vào lề đường. Chị nói với con:

- Làm ơn giúp Chị khiêng mấy tờ báo này - những tờ "Gia Đình Kitô" - và đừng đại dột làm chuyện không nên!

Chúng con đứng đối diện nhau, nhìn nhau như dò xét và cùng giữ tinh lặng. Xong Chị cất tiếng nói trước:

- Chị không rõ em đang buồn chuyện gì, nhưng nước mắt và khuôn mặt em nói cho Chị biết nỗi buồn của em thật đắng cay. Vì thế, xin em tin lời Chị, Chị cũng cảm thấy mình có lỗi!

Lời nói và cử chỉ của phụ nữ trẻ tuổi khiến con nổi giận và buông lời chửi rủa. Nhưng tất cả đều vô hiệu. Chị vẫn đứng im nghe con thóa mạ. Thái độ trầm tĩnh của Chị kích thích sự tò mò và lòng ngưỡng mộ của con. Con hỏi dồn dập:

- Chị là ai??? Sao Chị dám can thiệp vào đời em??? Hãy để em yên!

Khi những người qua đường dần dần bỏ đi, Chị nhỏ nhẹ nói với con:

- Em an tâm, Chị là Nữ Tu mặc thường phục nên mới khiến em phản ứng dữ dội. Giờ em có muốn tố cáo Chị không? Thật ra em nên nghĩ lại về những giọt nước mắt của em và về cuộc gặp gỡ của chúng ta hôm nay. Ngay cả Chị, Chị cũng không ngờ có cuộc gặp gỡ này .. Em là một thiếu nữ dễ thương, duyên dáng, tràn đầy sức sống. Tất cả tùy thuộc nơi em. Tương lai ở trong tay em, nơi lòng can đảm của em. Phần Chị, cuộc đời Chị đã dâng hiến cho THIÊN CHÚA và cho cả em nữa!

Lời Chị Nữ Tu như luồng sáng chiếuọi vào ngục tù của con và mời gọi con thoát ra khỏi cảnh đen tối này. Con khóc, khóc nức nở, khóc một cách cay đắng .. mãi cho đến khi con tìm được an bình để cầu nguyện.

Trong kinh nguyện, con tìm được an ủi và quân bình. Trong con bắt đầu ước muốn điều thiện, mở rộng trước ơn thánh của cầu nguyện và của "sự sống" đang lớn lên trong con.

Con can đảm trở về gia đình, thú nhận lỗi lầm với Mẹ con và nghe Mẹ con nhiếc mắng. Bị Mẹ đuổi đi, con di chuyển đến sống trong cư xá tại một thành phố khác và kiếm việc làm mưu sinh. Bào thai đang mang trong dạ là lý do duy nhất giúp con chấp nhận mọi đau khổ thể xác cũng như tinh thần.

Ngày hôm nay con cảm thấy thật hạnh phúc. Con tiến gần đến Đức Chúa GIÊSU KITÔ và chấp nhận thánh giá của con. Bé gái con đã sinh ra và thật xinh đẹp. Bé gần hai tuổi rưỡi. Đôi lúc con cảm thấy lo sợ trước tương lai nhưng lòng con tràn đầy tin tưởng, bởi vì thiên chức làm mẹ giúp con sớm trưởng thành và hiểu rõ hồng ân của sự sống, tình yêu, Đức Tin, và nhất là, lòng tha thứ.

Con viết thư này không với mục đích khoe khoang nhưng để bày tỏ lòng tri ân sâu xa và để nhắc với Nữ Tu rằng:

- Cuộc gặp gỡ với Chị không phải là chuyện tình cờ nhưng là hồng ân bao la của THIÊN CHÚA dành cho con.

Ký tên Tiziana Lenti.

... “Ví như Chúa chẳng xây nhà, thợ nề vất vả cũng là uổng công. Thành kia mà Chúa không phòng giữ, uổng công

người trấn thủ canh đêm. Bạn có thức khuya hay dậy sớm, khó nhọc làm ăn cũng hoài công. Còn kẻ được Chúa thương dầu có ngủ, Ngài vẫn ban cho đủ tiêu dùng. Nay con cái là hồng ân của Chúa, con mình sinh hạ là phần thưởng Chúa ban. Bầy con sinh hạ thời son trẻ tựa nắm tên người dũng sĩ cầm tay. Hạnh phúc thay người nào đeo ống đay loại tên như thế! Họ sẽ không nhục nhã khi phải đến cửa công tranh tụng với địch thù” (Thánh Vịnh 127(126)).

(“Famiglia Cristiana”, số 18/1996, trang 6-7)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt